

בש"פ 4741/16 - עו"ד מרים כהן נגד ועדת האתיקה של לשכת עורכי הדין - מחוז חיפה

בבית המשפט העליון
בש"פ 4741/16

לפני:
כבוד השופט ס' גוברמן
עו"ד מרים כהן

המעוררת:

נגד

ועדת האתיקה של לשכת עורכי הדין - מחוז חיפה

המשיבה:

ערעור על החלטת הרשמת ליאת בנמלך בתיק בש"פ
1874/16 שניתנה ביום 25.5.2016

עו"ד יוסי אור-הכהן

בשם המעוררת:

החלטה

- ערעור על החלטת הרשמת ל' בנמלך בבש"פ 1874/16-א' מיום 25.5.2016, במסגרתה נדחתה בקשת המעוררת להארכת מועד להגשת בקשת רשות ערעור.
- המעוררת הגישה בקשה להארכת מועד להגשת בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים בעמל"ע 40245-09-15 מיום 6.1.2016, בגדרו התקבל באופן חלקי ערעור שהגישה על פסק דינו של בית הדין המשמעתי הארצי של לשכת עורכי הדין - כך שהעונש שהושת עליה בגין עבירות המשמעת בהן הורשעה הופחת ל-4 חודשי השעיה על תנאי, חלף עונש של 6 חודשי השעיה על תנאי. בבקשתה, העלתה המעוררת שתי טענות מרכזיות: האחת, היא שאף שפסק הדין נשלח אליה באמצעות הפקסימיליה ביום 21.1.2016, היא "נחשפה" אליו רק ביום 14.2.2016, כך שיש לראות במועד האחרון את מועד המסירה של פסק הדין. השנייה, היא כי המועד להגשת הליך ערעורי לבית משפט זה אינו קבוע כיום בדין, וכי ככל שלמדים מהמועד הקבוע להגשת בקשת רשות ערעור פלילי - 45 ימים - בבקשתה הוגשה במועד.
- ביום 25.5.2016 הרשמת דחתה את בקשתה של המעוררת. בהחלטתה, הרשמת קבעה כי חרף טענותיה של המעוררת, היה עליה להגיש את בקשתה בתוך 30 ימים. בעניין זה, הרשמת ציינה כי לא קיימת אי בהירות ביחס לפרק הזמן שבמסגרתו היה

עליה להגיש את ההליך הערעורי, שכן קיימת פסיקה ברורה בעניין. ביחס למועד שממנו יש למנות את הימים להגשת ההליך, הרשמת הצביעה על כך שהמערערת בעצמה אישרה כי פסק הדין התקבל במשרד בא-כוחה ביום 21.1.2016, אלא שהיא ובא-כוחה "נחשפו" לפסק הדין רק כשלושה שבועות מאוחר יותר, וזאת מטעמים אישיים. בהמשך לכך, הרשמת קבעה כי אף שבנסיבות מסוימות ראוי לקבוע כי אי ידיעה על פסק הדין היא בבחינת "טעם מיוחד" המצדיק ארכה, במקרה דנן המערערת לא הרימה את הנטל להוכיח כי מתקיימים טעמים המצדיקים מתן ארכה. כן הדגישה הרשמת כי היה מצופה מבא-כוחה של המערערת ואף מהמערערת עצמה – עורכת דין במקצועה – לברר מהי הפסיקה הנוהגת ולוודא את מספר הימים שהיו נתונים לה להגשת ההליך. לבסוף, הרשמת קבעה כי גם סיכויי ההליך אינם מצדיקים את מתן הארכה, בפרט בהתחשב בכך שמדובר בהליך ב"גלגול רביעי" והמערערת לא שכנעה כי מדובר במקרה חריג שבחריג בו תינתן רשות ערעור.

4. מכאן הערעור שלפניי, במסגרתו המערערת עומדת על כך שהגשת בקשת רשות הערעור הוגשה על ידה במועד – ולכן לא הייתה זקוקה להארכת מועד, אלא הגישה את בקשתה לארכה אך למען הזהירות. בעניין זה, המערערת מדגישה כי מועד הגשת בקשת רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי בהליכים משמעותיים של לשכת עורכי הדין הוא 45 יום ממועד המצאת פסק הדין, ולא 30 יום ממועד ההמצאה. המערערת מבהירה כי קביעתה של הרשמת התבססה על תקנות בתי המשפט (סדרי הדין בערעור לבית המשפט העליון לפי חוק לשכת עורכי הדין), התשמ"ט-1988, אף שתקנות אלה, לדידה, אינן רלבנטיות בדין הקבוע כיום באשר לבקשות רשות ערעור לבית המשפט העליון, וזאת מן הטעמים המפורטים בערעורה. עוד טוענת המערערת כי אף אם ישנה פסיקה שקובעת כי המועד להגשת ההליך הינו בתוך 30 יום, הרי שאין זה תפקידו של בית המשפט ליצור סדרי דין שלא נקבעו על ידי המחוקק באופן מפורש, בפרט עת מדובר בהחלטות שניתנו באופן לקוני על ידי רשמי בית המשפט העליון, להבדיל משופטי בית המשפט עליון. כמו כן, המערערת גורסת כי סדרי הדין צריכים להיות נהירים, ברורים ונגישים לבעלי הדין. לחיזוק עמדתה, המערערת מציינת כי בא-כוחה פנה למרכז המידע של בתי המשפט, שם נאמר לו כי המועד להגשת ההליך הוא 45 ימים, כאשר קיבל תשובה דומה אף ממזכירות בית המשפט העליון. המערערת מוסיפה וטוענת כי אף אם יקבע כי מועד הגשת בקשת רשות הערעור הוא 30 יום, יש לייחס לה ולבא-כוחה שגגה שבדין, וזאת לאור היעדר קביעה מפורשת בחוק ביחס למועד הגשת בקשת רשות הערעור.

בנוסף לדברים האמורים, המערערת טוענת כי המצאת פסק הדין לידיה לא הייתה כדין. לעמדתה, יש מקום לקבוע כי בסדרי הדין הרלבנטיים לעניין הנדון ההמצאה תעשה במסירה אישית או בדואר רשום עם אישור מסירה, כך שלא תהיה אפשרות להמציא מסמך בפקסימיליה. זאת, בפרט עת לא נערך כל וידוא טלפוני באשר לקבלת המסמך ביום המשלוח או לאחריו. לחלופין, המערערת טוענת כי אי בהירות המועד הקבוע בחוק ואי המצאת פסק הדין כדין עולים לכדי טעמים מיוחדים המצדיקים הארכת מועד בקשת רשות ערעור. לבסוף, המערערת סבורה כי סיכויי ההליך עצמו כמו גם הצורך בקביעת הלכה ברורה ומחייבת בסוגיות העומדות בבקשתה לרשות ערעור מגבשים טעם נוסף לקבלת ערעורה.

5. מנגד, המשיבה, ועדת האתיקה של לשכת עורכי הדין, סבורה כי יש לדחות את הערעור. המשיבה סומכת את ידה על החלטתה המנומקת של הרשמת כי אין מקום להאריך למערערת את המועד להגשת בקשת רשות ערעור. המשיבה מדגישה כי עסקינן בבקשת רשות ערעור בגלגול רביעי, כאשר העונש שהושת על המערערת במסגרת ההליכים המשמעותיים הוא 4 חודשי השעיה על תנאי – להבדיל מהשעיה בפועל, כך שאין כל פגיעה בפרנסתה או בעיסוקה של המערערת. עוד מטעימה המשיבה כי, לשיטתה, המדובר בערעור אקדמי ברובו – ללא כל נפקות אופרטיבית, וכי אף מטעם זה לא היה מקום לקבל את בקשתה ואין מקום לקבל את

ערעורה. כמו כן, המשיבה מבהירה מדוע שוגה המערערת בעמדתה כי עמדו לרשותה 45 ימים להגשת ההליך ממועד קבלת פסק הדין.

יצוין, בקצרה, כי המערערת הגישה את תשובתה לתגובת המשיבה לערעור, ובה הצביעה על טעויות שנפלו, לדידה, בטיעוניה של המשיבה. בין היתר, המערערת מראה כי בקשת רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי בהליכים משמעתיים היא אינה "יציר הפסיקה", כפי שגורסת המשיבה, כי אם "יציר החוק", וזאת אף אם המועד להגשת בקשת רשות הערעור לא נקוב בדין בצורה מפורשת.

6. לאחר שעיינתי בערעור ובנספחים המצורפים לו, בתגובת המשיבה ובתשובת המערערת לתגובת המשיבה, ולאחר שקראתי בקפידה את החלטת הרשמת, נחה דעתי כי דין הערעור להידחות.

7. החלטתה של הרשמת מנומקת ומפורטת כדבעי, ומוסבר מה מדוע בקשתה של המערערת אינה מגבשת "טעמים מיוחדים" שיש בהם כדי להצדיק הארכת מועד להגשת בקשת רשות ערעור. כאמור, סבורני כי בצדק דחתה הרשמת את הבקשה למתן ארכה, ולא מצאתי בהחלטתה כל פגם המצדיק התערבות. ודוק: חרף טענותיה של המערערת כי הדין בעניינה אינו ברור, ועל אף שהליכים משמעתיים בלשכת עורכי הדין מצויים במעגל ה"מעין-פלילי" ומחייבים נקיטת זהירות מיוחדת, הרי שפסיקתם של רשמי בית משפט זה בדבר המועד להגשת בקשה לרשות ערעור בהליך זה הייתה עקבית, ועמדה על מועד של 30 ימים מיום המצאת פסק הדין לידי בעל הדין (ראו: בש"פ 1051/15-א' בנרי נ' ועדת האתיקה המחוזית של לשכת עורכי הדין, פסקה 1 (3.3.2015); בש"פ 6803/13 פליקסברוט נ' ועדת האתיקה המחוזית של לשכת עורכי הדין, פסקה 3 (15.10.2013); בש"פ 6447/11-א' מסאלחה נ' ועדת האתיקה הארצית של לשכת עורכי הדין (20.9.2011)).

8. אף לגופו של עניין, לא שוכנעתי כי במקרה דנן יש לראות את תאריך המצאת פסק הדין מהרגע שבו נחשפה אליו המערערת, וזאת בעיקר בהתחשב בחלוף הזמן מהרגע שנשלח למשרד בא-כוחה ועד שהשניים נחשפו אליו – כאמור, שלושה שבועות לאחר שהתקבל בפקסימיליה במשרד בא-כוחה, וכשבועיים וחצי לאחר שהופץ באתר "נט המשפט". יתרה מכך, סבורני כי גם סיכויי ההליך, כשלעצמם, אינם מטילים את הכף אל עבר קבלת הערעור. אשר על כן, ובפרט בהתחשב בעובדה שהושת על המערערת עונש של ארבעה חודשי השעיה על תנאי – להבדיל מהשעיה בפועל, אין בידי לקבל את הערעור.

9. סוף דבר, הערעור נדחה.

ניתנה היום, כ"ג באלול התשע"ו (26.9.2016).

ש ו פ ט

עמוד 3

